

ærede Medlem, men hvis Højre gør det, desavouerer Højre sig selv og sin Indstilling. Thi det Forslag, som her foreligger til en motiveret Dagsorden, er jo en Desavouering af det Standpunkt, som Højre har indtaget i det om denne Sag nedsatte Udvalg. Det hedder nemlig i Betænkningen om Højres Forslag — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse opløse et lille Stykke deraf —: „Vort foreløbige Ændringsforslag, blev fremsat som et Grundlag for Forhandling om alle Enkeltheder; man har dog fra Mindretallets Side ikke været tilbøjelig til en saadan; ej heller har Mindretallet stillet Ændringsforslag til Regeringens Forslag.“

Uagtet der derefter kun synes at være liden Udsigt til Forstaaelse om en Ændring af Grundloven i Overensstemmelse med Hovedprincipperne i vort foreløbige Ændringsforslag, har Flertallet dog ikke i Udvalget villet tage dette tilbage for ikke paa Forhaand at afskære Muligheden for en Behandling i et Fællesudvalg og fremsætter det derfor som Ændringsforslag ved Lovforslagets anden Behandling“. Det er Højres Stilling til denne Sag i Udvalget. Betænkningen er affattet med den Motivering, at Højre har ikke villet afskære Muligheden for en Forhandling i et Fællesudvalg om denne Sag. Men vedtager Højre dette Forslag om Overgang til Dagsordenen, saa er al Forhandling i et Fællesudvalg jo umuliggjort, og jeg anser det derfor for mærkeligt — jeg tør ikke sige umuligt, jeg vil bruge et moderat Udtryk og sige, at jeg anser det for mærkeligt, om Højre efter at have gjort denne Indstilling vil stemme for det ærede Medlems Forslag om Overgang til Dagsorden og derved afskære Muligheden for, at denne Sag kan blive behandlet i et Fællesudvalg. Og jeg maa spørge: Hvis Højre støtter denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvad er der da i Vejen med Højre, hvad er der sket? Er der en Frygt for, at man i Fællesudvalget skal komme til Forstaaelse om denne Sag? Er Højre ikke sikker paa at kunne holde sammen Forhandlingerne ud om denne Sag? Eller hvad er Grunden til, at man nu pludselig skifter Taktik med denne Sag?

Det ærede Medlem foreslaar at henvise Sagen til en Kommission. Men Spørgsmaalet om en Grundlovsendring egner sig efter min Mening ikke til Behandling i en Kommission. Spørgsmaalet herom har været oppe tidligere. Der er fra anden Side, paa et tidligere Stadium,

for nogle Aar siden stillet Forslag om, at denne Sag skulde henvises til Overvejelse i en Kommission. Den daværende Konseilspræsident advarede bestemt imod at lade en saadan Sag afgøre i en Kommission. Thi hvad vil man opnaa ved at lade Grundlovssagen drøfte i en Kommission? En Kommission om en Grundlovssag bliver jo udelukkende en politisk Kommission, en Kommission, der faar en udelukkende politisk Sammensætning. Hvornaar denne Kommission vilde blive færdig, ved man ikke — Kommissioner her til Lands plejer ikke at være lige hurtige allesammen, og jeg ved ikke, hvor længe Sagen kunde forsumpe i en saadan Kommission, men det ved jeg, at i Stedet for en enstemmig Indstilling vilde man risikere fra en saadan politisk Kommission at faa en 4—5 forskellige Indstillinger, og saa er Sagen ikke forbedret, men forværret derved. Nej, Fællesudvalg, det er det rette Forum for denne Sags videre Behandling, Fællesudvalg, det er den konstitutionelle Kommission, hvori denne Sag maa behandles, naar der er divergerende Meninger mellem Folketing og Landsting angaaende en saadan vigtig Sag, og det er jo ikke umuligt, at man gennem Fællesudvalg kunde komme til en Forstaaelse. Højre har betegnet deres Ændringsforslag som kun foreløbige Ændringer, og Regeringen og Folketinget har jo hele Tiden erklæret sig villige til Forhandling om denne Sag og til at gøre Indrømmelser, kun ikke paa Hovedpunkterne. Det, som er Hovedpunkterne i denne Sag, er, at Landsting og Folketing udgaar af den almindelige Valgret, men indenfor denne Ramme, paa det Grundlag er man villig til at forhandle om de forskellige Spørgsmaal, som kan ligge Højre og Venstre, Landsting og Folketing imellem. Vi har ikke stillet vort Forslag som et Ultimatum, men som et Forhandlingsgrundlag, men den Forhandling, som maa føres om denne Sag, bør føres i et Fællesudvalg og ikke henvises til en Kommission. Jeg synes ogsaa, at det er en Falliterklæring for Højres Vedkommende angaaende denne Sag, at det ikke tør betros dens videre Drøftelse til et Fællesudvalg. Hvad skal jeg saa sige til det Skudsmaal, som Højres Ændringsforslag har faaet i det Blad, som Højre, de konservative Grupper i Fællesskab har kaaret til politisk Fællesorgan. I dette Blad, „Vort Land“, hedder det den 1. Marts 1913, efter at Udvalget havde taget Stilling til denne Sag, og efter at de Ændringsforslag, som er stillede fra Højres